Ч. 238 (11.489). Львів, середа 24. жовтня 1928. Plac. opłata ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Мадярська справа.

Львів, 23. жовтня 1928.

Ми повідомляли вже перед кількома днями, що Мадярщина зложила на руки американського посла ноту, в якій заявила свою готовість приступити до Келльогового пакту про осуд війни в міжнародніх порахунках, одначе під умовою, що Зл. Держави Півн. Америки й уряди інших великодержав усунуть ті несправедливости, яких жертвою стала Мадярщина на мировій конференції. В ноті ґовориться про створене договором у Тріянон невиносиме положення Мадярщини, яке, розуміється, не може довго вдержатися і не дає ніякої гарантії для мира в середущій Европі.

Оцей дипльоматичний крок будапештенського уряду звернув знову увагу політичного світа на мадярську справу. Як відомо, мадяри ні на хвилину не погодилися з тим, що мирова конференція вирішила обкроїти велике мадярське королівство з усіх сторін. Не погодилися ні з утратою Семигороду, Закарпаття, Словаччини, Бурґенлянду. Ось на днях сам мадярський премієр гр. Бетлен мав відвагу заявити прилюдно, що Мадярщина уважає Бурґенлянд, який належить тепер до Австрії, своєю територією і працюватиме в тому напрямі, щоб ця країна злучилася якнайскорше зі своїм матірним пнем. На такому самому становищі стоїть ціла мадярська суспільність і нема мадяра, який погодився би з тою думкою, що згадані землі мають належати по віки вічні до сусідніх держав.

Про широку акцію мадярів у напрямі ревізії дотеперішніх кордонів Мадярщини і кордонів її сусідів та привернення їй забраних у неї територій знає увесь світ і з тою акцією вони не криються. Навпаки: при кожній нагоді вони повторюють своє ceterum censeo: Всі забрані нам території мусять знову належати до нас! Цю думку заступає ціле мадярське населення, таким духом перенятi й офіціяльні круги. Ревізіоністичний рух охопив також мадярську школу, церкву, взагалі ціле життя нинішньої Мадярщини.

Не диво, що ця жива акція находить і живий відгук у політичному світі Европи й Америки. В справі „направлення мадярських кривд" і ревізії кордонів Мадярщини та її сусідів у її користь забирали вже не раз голос визначні політики в ріжних державах. Нещодавно писала богато про цю справу вся впливова преса льорда Ротерміра, виступаючи різко проти сусідів Мадярщини, зокрема проти Чехословаччини й Румунії, які дістали після світової війни найбільше земель колишнього угорського королівства. Вся та преса описувала утиски мадярського населення в обох тих державах, домагаючись ревіндикації Словаччини, Закарпаття і Семигороду для Мадярщини.

Якнебудь мадяри поза сумнівними т. зв. „історичними правами" не мають до тих земель по правді ніякого права, бож і на Закарпатті, і на Словаччині, і в Семигороді є вони тільки меншістю, а можуть мати претенсії хіба до незначних окраїн тих земель, де живе компактно мадярське населення, — то все таки ця пропаганда робить своє. Мадярською пропагандою інтересуються в світі, про неї говорять, пишуть, дискутують і не виключена річ, що мадяри при сприятливій конюнктурі таки дібються своїх границь, як не в одному, то в другому місці.

Заінтересування европейської опінії долею своєї батьківщини завдячують мадяри тільки своїй невсипучій енергії і своїй завзятій акції як інформаційній, так і дипльоматичній, в політичних кругах Европи й Америки. Ця завзята акція, ведена з вірою в успіх, мусить довести скоріше чи пізніше до корисних для них результатів.

Одночасно ця акція і її (покищо: моральні) успіхи вказують на те, в якому пливкому стані є ще й нині Европа, зокрема середуща і східна, і яких територіяльних змін можемо дожити в недалекому часі. Свідомість того повинна сталити й гартувати і нас на майбутні великі події.

Подих голоду на Україні.

Перші кроки в напрямі боротьби з голодом.

У харківських „Вістях" з 12-го жовтня читаємо:

„Недавно Центральний Комітет Червоного Хреста скликав нараду представників УЧХ недорідних районів, щоб виробити загальний порядок та методи харчування дітей в недорідних районах.

На нараді виявилось, що в 9 округах охоплених недородом, потрібно буде харчувати з жовтня 1928 р. до червня 1929 р. **близько 300 тис. дітей.**

Справу харчування проводитиметься децентралізованим порядком, себто окрфілії самостійно повинні складати умови з окрвиконками про порядок, розміри та плани харчування. Червоний Хрест бере на себе лише організацію харчування на кошти уряду і громадських організацій та розподіл готової їжі серед дітей. Доставку продуктів для населення пунктів мусить взяти на себе окрвиконком, або та організація (кооперація), яка складає з окрвиконкомом угоду на постачання продуктами.

За основу харчування нарада визнала видачу гарячого пайка на організованих харчових пунктах з додатковою видачою хліба та цукру. Харчові пункти визнано за доцільне організувати, насамперед при школах, а коли потрібно і в інших помешканнях, що їх відведе сільрада.

В тих випадках, коли видавати гарячі пайки буде недоцільно, через велику віддаленість від харчових пунктів та при великому числі тих, хто потрібує харчування, припустима видача сухого пайка двічі на місяць. За основу пайка нарада прийняла пайок, що його запропонував ЦК ДД, а саме: хліб, цукор, крупи, олія, картопля та інша городина на 1.200 калорій на місяць на суму 2 карб. 98 коп. Але вважаючи ці норми за мінімальні, нарада визнала за потрібне порушити питання про збільшення пайка в частині городини.

На харчування буде взято всіх дітей до 14 років, а також вагітних жінок на 5-му місяці та матерів з немовлятами.

Визначення тих, хто відчуває потребу в харчуванні кожного харчового пункту, а також і контроль над здійсненням його покладається на комісію при комітетах УЧХ в складі представників від УЧХ сільради КНС, місцевих парторганізацій кооперації, ДД лікаря та вчителя, широко притягаючи до цього актив громадських організацій.

Вважаючи, що харчові пункти слід організувати насамперед при школах і що багато шкіл для цього не пристосовані, нарада гадає, що устатковування та пристосовування шкіл для цієї мети слід розпочати негайнож за рахунок сільрад та місцевих громадських організацій.

На справу харчування потрібно буде приблизно 8.781 тис. карб., на що відпущено урядом 5 міл. карб., а недостачу гадають покрити за рахунок ЦК ДД, УЧХ та інших громадських організацій".

По більших українських містах появилися вже великі хвости перед крамницями з хлібом і продуктами. Карткова система на хліб введена по всіх містах.

Після нападу.

Становище громадянства. — Голоси преси.

Після огидного й підступного нападу двох молодих людей: Семена Стефаника й Андрія Гаспького (так називається другий напасник!) на редактора нашого органу, ми здержалися від оцінки цеї події, віддаючи її під розгляд й осуд українському громадянству.

Та й сьогодня не маємо заміру аналізувати цеї події, її морального й фактичного підкладу, а звернемо увагу лише на становище громадянства і преси.

Як-же реагували громадські чинники?

Хоч живемо в часах задубіння громадського сумління (на що мабуть рахували напасники), то всетаки гром. реакція прийшла скоро, обіймаючи своєю збірнотою широкі кола укр. громадянства. В першу чергу реагувало обєднання робітників пера, Т-во письменників і журналістів ім. Франка, обєднання тих, що чи то в публіцистиці й журналістиці, чи в літературі, чи в інших ділянках письменської праці висловлюють й оформлюють збірну думку, світогляд і душу народу. З черги піднесло голос протесту й осуду Т-во „Просвіта", „матір українських товариств", піонір освіти й культури, національної й соціяльної свідомости серед найширших мас, а далі Наукове Т-во ім. Шевченка, найвища і найстарша наукова установа на західно-українських нац. областях та Українське Нац.-Демокр. Обєднання, найбільша українська політична організація. Крім того письменно або устно висловили своє співчуття нападеному редакторові та осудили напад численні громадські, культурно-освітні й наукові діячі.

Всі ці українські чинники, як збірні, так і одиничні, однак репрезентуючі збірну думку, осудили „інтервенцію" представників невідомої маскованої групи, як „прояв деправації і здичіння", клеймлячи „способи боротьби, непрактиковані в ніякій культурній суспільности", остерігаючи „українське громадянство перед небезпекою анархізації нашого політичного життя", та стаючи в обороні свободи слова, думки, преси, національної чести і моралі.

Становище наведених згорі громадських чинників є вповні достаточним осудом ганебного вчинку двох конкістадорів маскованої анархічної групи.

Якже до цього нападу поставилася преса? Перша відгукнулася **„Нова Зоря"**, пишучи, що

„Коли кожна групка буде видавати такі „вироки" про те, що преса має писати і як має писати, то всяка свобода преси буде знищена і то гірше, ніж у большевії, а гірше тому, що там є бодай якийсь **явний** уряд, котрий видає приписи про те, що і як писати. А поглядів невідомих групок ніхто збагнути не годен, вже поминувши питання, чи молоденькі хлопці можуть мати вироблені погляди на те, що „повинно" бути в пресі, а що „не повинно".

„Свобода", орган Укр. Нац.-Дем. Обєднання, пише з цього приводу:

„Заки рука справедливости осудить цей дикий виступ молодих людей, мусимо напятнувати його перед цілим нашим громадянством, як вчинок негідний культурної людини, тим більше, що причиною нападу була тільки ріжниця думок. Таким „геройством" України не збудуємо, тільки її зруйнуємо. Чому того геройства нема там, де треба?"

Тижневик **„Неділя"** пише:

„Не знаємо ні п. Стефаника, ні його товариша, ані навіть групи, в якої імени виконали вони самосуд над головним редактором „Діла". Нам тільки невимовно прикро за товариша, якому нанесено таку тяжку, хоч незаслужену обиду, й соромно за молодь, що в той спосіб береться пропагувати недоторканість своїх поглядів..."

Різко відмінним від цього загального, однозгідно-гармонійного становища української преси, є становище **„Нового Часу"**. На сірому кінці, навіть після рубрики „З чужого спорту", а перед „статтею" — „Історія пахощів", подає цей „ілюстрований, **популярний** часопис" коротку нотатку про напад, називаючи його „інцидентом", який закінчує таким висновком:

„Не погоджуючися (?!) в **принципі** з таким реагованням на голоси (?!) преси, **в цьому випадкові ми здержуємося від всяких коментарів, не знаючи докладно, хто і з яких мотивів допустився згаданого вчинку".**

Таким чином „Новий Час" саме „в тому випадкові" здержується, бо — **мовляв** — нічого не знає. Очевидно, колиб **знав**, то не здержувався би з „коментарями". Ясно, що тут не про „коментарі" йде, тільки про становище й оцінку нападу. Поки-що цей орган лише „в принципі непогоджується". А що „принципи" в реальному життю рідко коли „принціпово" здійснюються, то він фактично такими „пахощами" публіцистичної моралі для „атмосфери" таким ганебним учинкам. „Нов. Час" — мовляв — нічого не відає, не знає, але одному він подає фальшиво „вказ" конкістадорів маскованої групи словами: **„Радимо панам не порушувати більше цих справ,** бо буде ще гірше", коли вони говорили: **„Радимо панам не згадувати про це в пресі,** бо буде ще гірше". Між „порушуванням цих (яких?) справ" і „незгадуванням про це (про напад) в пресі" є хіба суттєва ріжниця.

Отже коли „Нов. Час" **знає** іншої науки... [illegible]

„Загадочне" становище „Нов. Часу" дає притоку „Громад. Голосові" в питомий собі спосіб говорити про образи і про гароуги. Мовляв,

„ми й не згадували би про цю невжасну сторію, колиб не той крик, що виник між львівським громадянством з приводу образи „обмежуваної та поневірюваної свободи думки і слова". Ми дуже тішились би, колиб ця оборона була дійсно щира. На жаль, це все обурення є, на нашу думку, штучне. Не можна мати іншого переконання в тій справі, бо те саме „Діло" і його „обурені" прихильники не мали ні слова протесту проти нарушування тої самої „свободи слова й думки", коли це саме націоналістичне студентство палками розбивало робітниче віче у Львові, або коли воно унеможливлювало селянській (?!) опозиції на загальних зборах „Просвіти" свобідно висловити свою думку. Панове з „Діла" навіть тоді тішилися (?!) тими „здобутками", а через те не мають чого жалуватися, що ті кулаки, які вони посилали (?!) на українських робітників і селян при зииневій, фамілійній нагоді обернулися на їх голову".

Такі крайні пісенітниці і „радикальні" одури" пишуть панове редактори „Гр. Голосу", послідовні і традиційні пропагатори „хлопського параграфу". Очевидно, ніхто й ніколи не перепиняв їм (або — як вони пишуть — „селянській опозиції") не лише висловлювати якихнебудь думок, але навіть не зупиняв їх провокацій. Вся ця писанина є лише прібкою того стану, про який москалі кажуть, що сайшов „ум за розум".

В той самий десень виводить свої мережані думки упеліська „Рада" по лінії льогічної саламахи. Згадуючи про висловн жалю й обурення з приводу піступного нападу, „Рада" вдається в „фільософію", бо ніби то

„тяжко розібрати, хто тут лукавить, — а хто щиро обурюється. На **найбільш щирого виглядає „Новий Час"**, який мимо свойого сотрудництва (якого „сотрудництва" і де?), віднісся з резервою до інціденту в редакції „національного" пресового пароха" (що за дотепність вислову, по якому зараз пізнати поповича?).

Повторивши за „Гром. Голосом", очевидно — підперчено, всі страхіття з побоями „студентів і робітників" та ставлячи в одну лаву „Новий Час" і „Діло", бо — мовляв —

„і „Новий Час" — УНДО і „Діло" — УНДО — а всеж таки „Діло" пятнує — а „Новий Час" відноситься з резервою". — „Рада"

„У всякому разі, як все осуджувала того рода методи політичної (?!) боротьби, так і тепер осуджує останній всеміцній інцідент (що з) скальеповий висліді з редактором Мудрим".

Так то „Новий Час", „Гром. Голос" і „Рада" „боронять" свободу слова і думки.

До становища культурної частини української преси прилучилася й жидівська „Хвиля", пишучи:

„Не вдаючись совсім в оцінку справи з політичного становища, з **цілим натиском клеймимо той обля нечуваного здичіння, що висловлюється брутальною напастю на редактора щоденника.** Вільність преси є надто цінним здобутком усього культурного світа, щоби могла бути згвалтована вчинком, менше або більше непочтальним"

Львівська польська преса обмежилася здебільшого до денникарських нотаток зі сухим описом факту, тільки позгомонний „Дзєннік Львовскі" зареагував на — осуд Центр. Комітету Обєднання в напрямі, який є характеристичний для вдуїтства „санаторів":

„Хто сіє вітер, збірає бурю! Всі ці апелі можемо повітати лише з найповнішим признанням, однак не можемо стриматися від уваги, що досі всі провідники ундівського напрямку серед українців проводили радше культ насильства, терору, „борби", а не хотіли зрозуміти конечности вишколювання власного громадянства в політичній й мирній праці над власним поступом і розвитком. Вож як дивно мусить виглядати, коли те саме „Діло" є конфісковане за підбурювання населення, а одночасно друкує висловн осуду для всіх проявів терору, звідки вони не походилиб. Занадто багато в тому муринської етики, якої друга сторона виступила аж тоді, коли тактика „борби" помстилася на самому „Ділі". Головна екзекутива УНДО перестерігає перед обявами анархізації українського політичного життя, ми, **найчастіше в чесних намірах** (справді, а не „найчастіше" в яких?) робимо то віддавна, здаючи собі справу, що в інтересі нашої держави є спокій і задоволення всіх горожан".

А під кінець нова погроза:

„Майже від двох літ Польща йде новими шляхами. На підкладі розвалюрчогося партійництва змінилися (справді?) польські методи боротьби і політичної праці, отже час, щоби ундівські політики застановилися над зміною своїх метод і поглядів, бо уряд **чи люди Маршалка** своїх не змінять".

Не будемо з „людьми Маршалка", як себе реклямують редактори цеї рептильки, входити в вілкі дискусії, бо ці ступайки виявляють крайну неграмотність в основних національно-політичних питаннях. Що говорити з людьми, які в своїй менторській пиндючности ко-рестуються такими „аргументами", як конфіскати „Діла" за **„подбужанє людносьці"**.

На всякий випадок годиться тільки зазначити, що орган львівських „санаторів" в обговорюваній нами справі найшовся мало що не по тій самій стороні греблі, що „Нов. Час", „Гром. Голос" і „Рада".

Радянська Україна.

„Самооподаткування" міст на користь міської бідноти.

На засіданні президії ВУЦВК-ту з дня 16. жовтня розглядали справу самооподаткування міського населення та населення селищ міського типу, щоби, як пишуть „Вісти", забезпечити культурно-соціяльні потреби міської бідноти. Для засягнення поглядів місцевих міських органів на ці справи, запропонував секретаріят ВУЦВК-ту вже давно всім виконавчим комітетам, міським радам та районним виконавчим комітетам селищ міського типу зясувати на письмі своє становище в цій справі та подати форми самооподаткування. На засіданні виявилось, що хоч від висилки пропозицій минуло богато часу, то досі відповіло на поставлені питання тільки 12 округових виконавчих комітетів і 12 міських рад, але як відповіли — невідомо. З уваги на те, що всі окрвиконкоми, міські ради й інші покликані до того установи не подали своїх поглядів на справу цього чергового „самооподаткування", то президія нічого не рішила тільки візвала всі ті чинники, щоби до двох тижнів у тій справі висловилися. Що буде за два тижні не знати. Але одно вже нині певне, що відповіди в цій справі не давали тому, що нового „самооподаткування" всі бояться. Бояться тому, що з населення вже нема що стягати, а тимбільше тепер, коли над Україною, особливож над її містами повисло марево голоду.

Українізація робітничої газети на Криворіжі.

Досі появлялася в Криворіжі округова газета „Красный Горняк" на російській мові, що мала обслуговувати потреби криворіжських гірників. З днем 16. жовтня почала вона виходити на українській мові під назвою „Червоний Гірник". З того приводу дістала редакція газети привіт від центрального комітету КП(б)У і від урядових центральних установ. Українізація тієї газети дуже спізнена, коли зважити, що на Криворіжчині є 77 проц. українців. Але краще пізно, ніж ніколи.

Кооперативна освіта.

В Харкові відбулася минулого тижня культурно-кооперативна нарада, на якій виголосив гром. Целярієс обширний реферат про кооперативну освіту на Україні. З нього довідуємося, що: „останніми часами кооперативна освіта на Україні надто широка і починає набирати характеру певної системи. Але поруч з цим треба зазначити, що кооперативна освіта на Україні ще й досі перебуває на низку надзвичайно серіозних хиб. Досі ще ми не маємо достатньої плановости в справі кооперативної освіти та погодженности між окремими ланками її. Не маємо достатньої поєднаности між окремими галузями кооперації. Це пояснюється почасти тим, що бракує єдиного провідного центру. Такий провідний центр, на думку гром. Целяріжеса, потрібно створити. Крім цих важливих хиб маємо ще й недостатню повязаність у справі кооперативної освіти між кооперацією та профспілками щодо міської роботи і органами наросвіти щодо сільської роботи. До 1925-26 р. шкіл кооперативної освіти в нас не було, були лише окремі гуртки. Першим роком порівняно широкого розвитку шкіл кооперативної освіти був 1926-ий. На той час ми мали 149 шкіл і 4 і пів тис. слухачів. В 1927 і 1928 р., за неповними даними, маємо шкіл 1140 з 22 тис. слухачів. Отже ці дані кажуть про те, що переважним місцем у кооператпропаганді повинні бути школи кооперативної освіти. На Україні є, як відомо, дві спеціяльні кооперативні школи трохи вищого типу, а саме: луганський кооперативний технікум (тип середній) і київський кооперативний інститут (висока школа). Про луганський технікум сказав референт, що хоч він „не став ще вищою школою, в повному розумінні того слова", то всеж готовить „гарних кооператорів вузької спеціяльности для робітничої кооперації Донбасу і всеї України". Про київський інститут референт висловився незвичайно характеристично, а саме він сказав, що „основні заходи, що їх треба вжити до київського інституту, це рішучий курс на поліпшення соціяльного і партійного складу студентів, збільшення індустріяльного пролєтаріяту в ньому та збільшення комуністичного прошарку в професорському складі".

Виїзд акад. С. Єфремова за кордон

Від добре поінформованої особи, що в цих днях приїхала з Київа, довідуємося, що акад. Сергій Єфремов перед двома тижнями виїхав за кордон. У київських українських колах загально поширеним є погляд, що акад. Єфремов уже не верне на Україну. Невідоме є теж теперішнє місце його перебування.

Зазначуємо, що акад. Єфремов у найважчих часах не покидав України, остаючись на свойому становищі. Аві під-

---

МИХАЙЛО ПОСАЦЬКИЙ.

5)

Між пальмами Сицилії.

V. На вершку Етни.

Коли ніщо не заступить дороги, бачу весь вершок Етни і все там розріжняю: сніп білого диму неначе би хто наставив якусь таємничу руку з середини землі з розставленими пальцями. Мули помалу і обережно ступають по невиразній стежці, руководячись природним інстинктом, що їм казав оминати хроповаті, гостро-кільчасті місця. Одно хибне поставлення ноги, а ми оба я і мул, могли лежати з поломаними ребрами. Не знаю, звідки взялася приповідка, що осел — дурний; я мав наглядний доказ чогось цілком протилежного.

Коло полудня добилися ми вкінці до т. зв. casa cantoniera себ-то невеличкого домику, призначеного на відпочинок. Провідник отворив ключем забраним з Ніколосі від Капо Гвідо хату і криницю, яка також була замкнена. Ввійшли в середину. Милий холод обняв нас. Ми почали взаїмно гоститися. Затерлася між нами всяка ріжниця. Ми відчували себе взаїмно як чоловік з чоловіком. Була це хвиля [illegible] го почуття [illegible] ня, яка в людськім житті [illegible] приходить. Тут мав я нагоду [illegible] правдиву щиру, шляхотну душу італійця. В заміну за моє дороге вино „Капрі" подав мені провідник своє терпке вино і хоча грубою, шорсткою рукою, а проте з таким жестом, який могли мати лише ті люди, що колись панували над цілим світом.

Після короткого відпочинку пустилися ми в дальшу дорогу, бо перед вечором треба було нам дістатися до „Обсерваторіюм". Краєвид цілком інший. Ляви нема. Вона гнана внутрішньою силою з землі падала далеко від вершка так, що найвищі збіча гори лишились вільні від неї. Через ту її частину ми тепер переходили. Спочатку, сям-там, було видно клаптики зеленої трави, яка виростала зпосеред ріні, шутру, грубого, лупковатого піску і була колюча як тверде терня. Де тої трави не було, нога мула грязла глибоко в піску і хід був дуже повільний. Спека така сама як і перше, але часто переривана холодним подувом з гори, якої вершок був уже дуже близько, але ми мали там станути аж завтра рано. Небавком простори з травою скінчилися, а перед нами виринула сіра маса гори, покрита лупком, піском подекуди мілкою землею. Що хвилини спливали струї води з розтопленого на вершку снігу. [illegible] холоднійше. [illegible] фанів тієськиз [illegible] на засади.

Провідник отворив ключем двері. Всередині задуха, сопух неможливий. Всюди тапчани і коци, але все те покрите грубою верствою пороху. Видко давно вже тут нікого не було. Хотілось дуже пити. Я мав пляшку мінеральної води, вложив її в сніг і незабаром ми мали чудовий холодний напиток. Провідник взяв був нарочно з собою в бесаги вугля; тепер його розпалив в якійсь мідниці і ми мали невимовно приємне почування тепла.

Нагла велика зміна температури, тиснення воздуха, втома, сума ріжних вражінь, все це викликало у мене якісь мороки, так, що я положився і накритий коцами, постяганими з других тапчанів, лежав зо дві години, заки очуняв.

Після вечері і довшого проходу по горі ми полягали на ніч. Внаслідок порохів і задухи спати не було можна. А до того ми мали в 3-ій годині рано встати, щоби перед сходом сонця вийти на верх гори, і я сам себе пильнував, щоби не заспати. Тож завчасу повставали, обмилися снігом і вирушили в дорогу. Що хвилини ступали ми по леді, бо вчорашні сніжні струї води через ніч замерзли. Дув зимний проймаючий вітер. Ми всі були повбирані тепло. Довкола темно. На небі звізди. В долині безмежна, таємна, чорна глибінь. З тої глибини тут і там виринали якісь світла: це освічені міста Палермо, Джірдженті, Месина, Катанія. Ідемо мовчки. Дорога, часами прикра, провадила знову по дрібнім камінню, піску, лупку, а дуже часто по снігу та леді. Вкінці по двох годинах ходу ми вийшли на беріг кратеру. З середини завівав вітер сірчаним димом і запирав віддих. Треба було все вважати, щоби не наставляти себе на той подув. В глибині кратеру не було зрештою нічого цікавого. Дно було віддалене від верха на яких кількадесять метрів.

Вчорашнім маршом, невиспаною нічю і теперішнім прикрим ходом я був доволі змучений. Ми посідали, маючи за плечима кратер, звернені лицем у сторону, де мало сходити сонце. Всюди довкола нас шепіт, свист, сик, клекіт: це гарячі гази добувались зі щілин на березі довкруги кратеру; це биття серця нашої землі-материці, яка промовляє тут до нас своєю таємною мовою, здалека від людей і світа. Чи я її розумів? Щож значили тисячлітні змагання людий супроти внутрішньої сили цього місця? Одно потрясення, один жмут розтопленої маси викинений з середини заміював родючі поля в пустиню і рівняв з землею далекі міста ось там у долині над морем: Месину, Катанію і інші.

(Докінчення буде.)

час походу Муравйова на Київ, ані після відступу армії УНР (в 1919 і 1920 р.) акад. Єфремов не опускав Київа й Академії Наук, переносячи голод і холод, дошкульности й переслідування. В останньому році почалася загальна нагінка урядових і партійних чинників проти нашого вченого. Відгомін боротьби в Академії Наук відбився і в нашому органі. В останньому часі повів завзяту кампанію проти акад. Єфремова в „Комуністі" А. Хвиля, пресовий референт КП(б)У, нападаючи на нього як на „контрреволюціонера", який не змінив свого відношення до комуністичної влади й її експериментів та щупко тримався національного грунту. Хвиля домагався репресій проти акад. Єфремова. Комуністична кампанія, непевність кожного дня і поклики до репресій мабуть так вплинули на заслуженого українського діяча й ученого, що його нерви не витримали. Він з тяжким серцем покинув Україну, щоби не піти слідами Щербаківського, який кинувся в Дніпро.

Зміни в українській автокефальній церкві.

Від тої самої особи довідуємося, що під натиском влади уступив зі свого становища старенький митрополит української автокефальної церкви Василь Липківський. Постійно переслідуваний й арештований, щирий оборонець і сподвижник національного українства, уступив, щоби не стягати дальших репресій на українську автокефальну церкву. Його місце заняв звенигородський автокефальний епископ.

Радянська влада заборонила теж виголошувати проповіди В. Чехівському, голові Української Церковної Ради і першому премієрові Директорії, по політичним поглядам лівому ес-декові, спорідненому з укапістами. В. Чехівський, абсольвент Духовної Академії, глибоко віруюча людина, виголошував постійно проповіди і в добі свого високого уряду, і тим більше пізніше, коли займав становище голови Української Церковної Ради. Тепер від влади прийшла заборона з погрозою репресій.

Новий політичний процес.

Розправа проти Полотнюка і Сенева відложена.

В понеділок 22. н. м. зачався у великій салі львівського суду новий політичний процес — проти **Плятона Полотнюка й Івана Сенева.** Перший, гімн. абітурієнт, обвинувачений у приналежности до Української Військової Організації і з убивстві Михайла Гука; другий, студент політехніки, в тому, що з розмислом не доніс властям про особу першого, якого укривав.

Розправі проводить радн. Ангельський, у трибуналі є ще радн. Антоневич і Згуральський. Обвинувачує прок. Гіртлер. Боронить д-р Шухевич (обр. Полотнюка) і д-р Старосольський (обр. Сенева).

Розправа зачалася зі значним опізненням. Після відчитання 7-сторінкового акту обвинувачення підвівся прокуратор і зажадав відложення розправи, бо не прибули покликані свідки: Ярослав Карпинець і Василь та Григорій Салевичі. Трибунал прихилився до прокураторського внесення, наслідком чого розправу відложено.

По широкому світі.

Сесія райхстагу почнеться 13 листопада. Одним із перших його актів буде закон про скасування кари смерти.

Заказ [illegible] на німецьких залізницях потягнув за собою дорожнечу на ринку будельних харчів.

Китайський міністр закорд. справ вислав до представників великих держав ноту, якою домагається, щоби негайно зрікалися прав екстериторіяльности.

Греція офіціяльно заперечує, буцім-то вона переходить кризу.

В Атенах почався процес проти учасників змови на життя адмірала Кондуріотиса.

Ріжні вісти.

ЗАМАХ НА КАНДИДАТА НА ПРЕЗИДЕНТА ЗЛ. ДЕРЖАВ.

На демократичного кандидата на президента Зл. Держав Смита виконано в ночі 22. жовтня замах. Коли він їхав залізницею і біля памятника Ку-Клюкс-Кляну „Огнений хрест" вихилив голову крізь вікно, хтось вистрілив. Куля не поцілила.

РЕВОЛЮЦІЯ В АФГАНІСТАНІ.

Революція в Афганістані щораз більше зростає. В мечетах відбуваються народні збори, на яких провідники опозиції агітують проти реформ короля Аманули. За один день покарали смертю дуже богато обвинувачених о держ. зраді.

БУДІВЕЛЬНА КАТАСТРОФА.

При будові волоконної фабрики у Жіромань (у Франції) завалився стовп, що піддержував склепіння. За ним завалилася решта. В галі тій мали монтувати машини. Були три тяжко ранені робітники.

Зпід звалищ 7-поверхової заваленої камениці у Вінсенс видобули 19 убитих і 3 ранених.

Біржа.

Гроші.

Американський долляр 8·87·50—8·88·00, канадійський доллар 8·81·50—8·82·00 чеська корона 0·26·33—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·50 1·26·00, румунська лея 0·05·25—0·05·50, французький франк 0·34·50 0·34·75, швайцарський франк 1·71·50—1·71·75 фунт штерлінгів 43·40·00 43·75·00, радянський червінець 26·00 27·00

Золото: 20 корон 36·50·00—36·80·00 20 франків 34·40·00—34·70·00, 20 німецьких марок 42·40·00—42·80·00, 10 російських рублів 46·80·00—47·00·00.

Срібло: Австрійська корона 0·69·00—0·70·00, 5 австрійських корон 3·55·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·77·00—1·80·00, російський рубель 3·00·00—3·10·00 копійки за рубель 1·50·00—1·55·00

Збіжа.

Пшениця двірська 45·25—46·25, пшениця селянська 42·75—43·75, жито галицьке 34·25—35·35, ячмінь галицький броварняний 35·50—36·50, ячмінь на кашу 29·00—30·00, ячмінь пастівний 35·50—36·25, овес галицький 31·00—32·00, кукурудза румунська 44·00—44·50, бараболі промислова 6·00—6·50, фасоля біла 65·50—70·00, фасоля колірова 48·00—50·00, фасоля краса 60·00—65·00 горох пів-Вікторія 53·00—63·00, горох пільний 42·00—44·00, бобик 33·00—35·00, мішанка пастівна в зерні 00·00, вика 34·25—38·25, сіно солодке краєве прасоване 18·00—20·00, солома прасована 5·00—5·25, гречка 33·00—34·00, льон 64·50—65·00, дубінь синій 21·50—22·50, ріпак озимий 70·00—72·00, мука пшенична 50 прц. 69·00—70·00, мука житна 65 прц. 52·00—53·00, грисік кукурудзяний 67·00—70·00, мука кукурудзяна 49·00—51·00, отруби житні 22·50—23·00 отруби пшеничні 23·00—23·50, крупи гречані 70·25—72·25, пшоно 80·00—82·00, крупи ячмінні 47·00—49·50, пенцак 47·00—49·00, просо краєве 39·00—40·00 макухи льняні 49·00—50·00, конюшина краєва 220·00—250·00, мак синій 125·00—135·00, мак сивий 100·00—110·00. Мішки ютові виробу Страдом Варта 1·68—1·72, мішки уживані добрі 1·38—1·42.

НОВИНКИ

— **Львівська хроніка.** Дві невеличкі пожежі, на Казимирівській і на Вульці, — один труп 19-літньої служниці Йосифи Балух на залізничім шляху на Клепарові (чи вбивство чи самовбивство, невідомо), — дві-три крадіжі, дві-три бійки, два-три вломи і офіціяльна хроніка нашої столиці вичерпана.

— **Темна хроніка.** Два роки вязниці дістали дві легкі панки Ян Буфі та Людвік Хліпальські, які при нагоді нічної приналідної розмови на тему курення з залізничником Ляхом, вирвали йому портфель з грішми й втікли. — У Перемишлі заарештували цирквого акробата Ценжара, з Варшави, який випозичив собі у бідної жінки 10-літнього хлопця для вправ і втік з ним, щоби зробити з нього свого цирквого помічника.

— **Причинок до автових катастроф.** Було їх учора аж дві у Львові. Третя, яка могла бути, має свою таку, майже веселу, причину. Львівський магістрат повісив на розі вул. Рутовського та Капітульної площі осторогу для авт та возів: „Єхаць вольно". Більшість шоферів, а головно візників не в силі збагнути, що „вольно" значить „поволі" і думає саме, що вільно туди їхати. Зам. сього „вольно" можна було сказати „звольна", або ще простіше „поволі, помалу" і тоді прості люди, що не визнаються на нюансах літературної мови, не дивувалися, чому їх поліція потягає до відповідальности за „вольну" їзду, коли виразно написано: „вольно" їхати.

— **Українські богослуження в Берліні.** Католицький світ у Берліні, що досі мало знав про український греко-католицький обряд, мав тепер уже двічі нагоду побачити й почути наше богослуження, перший раз у мурах великого костела в середмісті при Карловій вулиці, другий раз на запросини заслуженого голови „Карітасфербанду" о. дир. Вокена в просторій каплиці св. Миколи на сході Берліна при Франкфуртській вулиці. Оба богослуження, відправлені місцевим українським парохом о. д-ром П. Вергуном, зібрали повну церкву публики, яка уважно вислухала вступного викладу про наш обряд і прислухувалася до кінця нашій відправі та згукам наших церковних пісень, відспіваних місцевим хором під управою опер. співака Зарицького. Як довідуємося, в найближчому часі буде відслужена Служба Божа в берлінській католицькій катедрі, де співатиме наш „Український Народній Хор".

— **Ucrainica.** У поважному італійському журналі „L'Europa Orientale", що виходить у Римі заходом „Інституту для Східньої Европи", поміщена обширна й змістовна розвідка Евгена Онацького п. з. Il problema ucraino attraverso la storia, в якім подається огляд української історії від самих початків аж по сьогодні. **З. К.**

— **Автомобілева катастрофа.** В понеділок на вул. Сапіги авто, ведене шофером Маковським, наїхало на 43-літню Анну Дуду з Жидятич. В безнадійнім стані відвезли її до шпиталю, а шофера арештували.

— **Труп жінки на залізничому шляху.** Біля Персенківки коло зал. шляху найшли змасакроване тіло Йосифи Балух. Біля трупа лежав її одяг, пошарпаний на шматки. Поліція ствердила, що Балух вийшла з дому при вул. Як. Германа 4, з нареченим іще 15. жовтня і з тої пори пропав був про неї всякий слід.

— **Закордонним артистам заборонено приїздити до Польщі.** Урядовий комісаріят і всі воєводи повідомили інтересовані кола, що на будуче аж до відкликання заборонено чужинним артистам приїздити до Польщі. Не будуть продовжувати також карт побуту тим артистам, що вже є в Польщі. Це тому, щоби артисти ці не вивозили грошей за кордон.

— **Побили пос. Хама.** Польські часописи повідомляють, що мін-ство вн. справ одержало вістку, що пос. Хама побило до крови якихсь трьох людей у Станиславові, де він хотів уладити віче.

— **Ріжні вістки.** Перший сніг на Рад. Україні впав 15. ц. м. в околиці Камянця Подільського, Винниці, Житоміра та Волочиськ. — Славна санаторія в Грацу Крафта-Еблінга, дослідника сексуальної патольогії, продається на ліцитації його нащадками, які посварились між собою. — У Варшаві помер польський письменник і бувш. актор Йосиф Котарбінський в 77 р. життя; був він відомий як кількаразовий талановитий директор театру та театральний рецензент. — Перська шахиня заборонила своїм придворним дамам носити дорогоцінности та сукні, привезені з Европи. — По всій Італії велика студінь; в Апенінах сніг. — 110 перських студентів виїхало на паризький університет як стипендисти свого уряду, що дав їм на студії 30.000 фунт. штерлінгів. — У Будапешті помер 75-літній відомий артист-маляр Павло Ваго. — З нагоди успішного лету „Цепеліна" в Берліні кружляв такий популярний дотеп: „Сучасна азбука (від „з" до „з") починається від авта а кінчається Цепеліном".

— **Рекорди.** З діямантових піль Австралії вислали в Париж діямант незвичайної величини та ваги, вартости півтора мільона фр., який уважають найбільшим у світі. — У Парижі арештували двох студентів, які систематично крали книжки зі столів книгарень виставлених на вулицях і продавали їх антикварям. Вони мали кількох спільників, ще досі невислідженнх. — В архівах у Толедо віднайшли документ підписаний Христофом Колюмбом. — У центральній науковій бібліотеці міста Калуги гние 100.000 ріжних книжок, між якими є 7.500 рідких примірників.

— **Міністр рецензентом.** Кілька місяців тому англійський премієр Болдуін написав в одному з льондонських денників довшого листа на тему творчости письменниці Мері Веб, якої ніхто не читає. Мері Веб жила все життя в нужді, з трудом находила видавців і рік тому померла. Після статті Болдуіна продали за кілька місяців 500.000 примірників її книжки. Якби Болдуін так спізнявся в політиці, як спізнився зі своєю рецензією, то давно дістав би димісію.

— **Акторська криза в СРСР.** По статистиці московського комісаріяту освіти є тепер на просторі СРСР 6000 акторів без посади. Згаданий комісаріят має тепер [illegible], щоби зарадити цьому безробіттю, зорганізувати цілу низку мандрівних акторських труп по провінції.

— **Всесвітнє кіно.** Один із директорів ню-йоркської електротехнічної ліги заявив, що нові балакаючі фільми будуть уже використані в теперішній передвиборчій кампанії для виголошування проповідей, викладів і оголошень. — Канадійський уряд призначив 2 міл. дол. на будову кіностудії в Оттаві. — У Льондоні утворили товариство з капіталом 425.000 фун. шт. для експльоатації телькінового апарату „фултограф". — Німецький кінорежісер П. Мюлер покликаний до Югославії, щоби там покласти основи кінематографії. Перша фільма приготовлена в Білгороді буде з югославянської історії; головну ролю гратиме В. Гайдаров. — Американська кінова фірма „Обєдинені артисти", що пускає в світ фільми Чапліна, звернулась до його наслідувача Шарльо Рівельса, який виступає в скетчі „Цирк", щоби він не називав себе на афішах „Шарльо" ні поруч з цією песою, ні окремо. Рівельс відповів, що Шарльо — його дійсне імя, а не псевдонім, уживане ним уже на афішах 15 літ, що сам він уродився в цирку і написав свій „Цирк" 12 літ тому. З цього вийде цікавий процес про авторське право власности.

— **Від чого вмирають англійські лікарі.** Від двох причин: від надміру горілки (віскі), яку пють і від невдоволення життям. Такий висновок робить один з їхніх товаришів д-р Ґрагем, у відчиті в льондонськім Інституті соціяльної гігієни. Лікарі, каже він, дуже хутко томляться інтензивною працею і піддержують свою енергію алькоголем, який нищить їхній організм. Крім цього вони мусять жити в бідних дільницях або на провінції. У надмірі зайняття, без відповідного товариства, вони попадають у нудьгу в самотности і часто кінчать самовбивством.

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок 23-го, г. 7·30 веч. „Таємна Дама", оперетка.

Середа 24-го, г. 7·30 веч. „Таємна Дама", оперетка.

Четвер 25-го, г. 7·30 веч. „Тоска", виступ Здени Зікової.

Кіна.

„Аполльо": „Блакитні ночі".
„Лев": „Ґегенна зрадженого мужа".
„Оаза": „Цар Іван Грозний".
„Палляс": „Моряки і бльондинки".
„Фатаморгана": „Гробниця кохання".

Зі спортового життя.

Україна—Бялі 5:1 (1:1).

Україна перемогла певно й легко, переважаючи свого суперника на цілу клясу.

Змагання Ліги.

Вісла—Погонь 2:0 (0:0).
Туристи—Гасмонея 1:0 (1:0).
Л. К. С.—Чорні 2:0 (1:0).
Польонія—Краковія 1:0 (1:0).
Варшавянка—Варта 1:1 (1:0).
Шлеськ—Рух 1:0 (1:0).

Ця неділя стала чорним днем для всіх трьох львівських лігових дружин, а спеціяльно для „Гасмонеї", якої доля вже припечатана. Як „Гакоаг" у Відні, так і „Гасмонея" у Львові цього року не дописали зовсім. „Гакоаг" злетіла до II. віденської ліги, „Гасмонея" до львівської А-кляси. Три розгривки, які стоять ще перед львівською жидівською дружиною, її безнадійного положення не поправлять.

Змагання атлетів у цирку Корнацького.

В мин. суботу та неділю цирк був виповнений ущерть; навіть проходи між лавками залила публика, що стежить з нетерпеливою за ходом змагань. Авдиторія має своїх улюбленців, свої гурти, що голосно висловлюють свою симпатію та невдоволення успіхами, невдачами й зволіканням боротьби поодиноких змагунів. На [illegible] жаль, ці симпатії не є іноколи вільні від шовінізму [illegible] частини публики.

В недільних змаганнях мистець Польщі Теодор Штекнер відповідав з [illegible] на неслушному [illegible] та грубіяні на [illegible] турний спосіб боротьби американця Самсона, який постійно [illegible] з англійською [illegible] боротьби, яка [illegible] американськиї [illegible] помагати собі ногами й [illegible] у французьких хватках [illegible] змаганнях [illegible] [illegible]

публику, а раз їхав присилував його „гризти шпок“. Авдиторія (головно галєрія) якось не обурюється, коли не незаконну брутальність дозволяє собі знавгун — її симпатик, а навіть заохочує потуги до неї вигуками. Судия і все жюрі часто безсильні, бо порозуміваються з чужинцями тільки на міги, не маючи між собою перекладчика.

Боротьба Штеккера і Бен Самсона (перша пара) лишилась нерішеною. Прогаска поклав без труду слабшого тирольця Пренера. Симпатичний українець з Києва Аксіонов боровся з досвідченим атлетом з Бреславя німцем Льонсіґом, якого поклав у дуже гарній, зручній, джентельменській боротьбі. Попереднього дня (в суботу) Аксіонов улиг сильнішому й більшому болгаринові Ферistanову аж у 30-ій мінуті. Боротьба між ними була така гарна й інтелігентна, що вся публика була нею захоплена. Взагалі і наш земляк і Феристанов мають у публики величезні симпатії. Пошоф поклав Кравса на велике його зачудовання, зробивши йому потрійного млинка у воздусі. Дуже гарною була боротьба зручного, сильного та досвідченого болгарина Феристанова з великанським берлинцем Келєром, який узяв над ним верх тілом і... щастям.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Заклик 1-ва Прихильників Освіти до Українського Громадянства підльвівських околиць. Збірка в „Місяці Студента“ вже покінчена. Переведено її лише на терені двох воєвідств, инші відмовили дозволу на переведення збірки. Тому ми не то, що не зможемо прийти нашому студенству з підмогою при улаштуванні бібліотек, читалень, роздобуванні научного приладдя і т. п., але що більше, не будемо в силі, розпоряджаючи нашими засобами, дати допомогу тим, що її найбільше потребують, що в голоді й холоді добувають знання. А не думайте, що їх мало. Ні, їх аж надто богато; відсоток потребуючих помочі в українському студенстві в порівнанні зі студенством инших народів дуже великий. Тому дальша акція в цій справі є рішуче конечна. — Цею дорогою звертаємося до Вас, Українські Громадяни, з проханням про допомогу студентській харчівні в натурі. Тепер саме не спричинить Вам ніяких труднощів дати певну скількість барабулі для студенської харчівні. А зробивши це, Ви причинетеся до заосмотрення харчівні в найпотрібнійший продукт і матимете це вдоволення, що принайменше одному українському студентови прийдете з допомогою. — За Виділ: **Володимир Лециневич в. р.** голова, **Омелян Дражньовський в. р.** секретар. 816 1-1

Прошу ласкаво заподати адреси Вп. Товаришів: Яворського Івана, бувшого сотника У. Г. А., Хтея Ізидора, Журського Петра та Синєтуна Івана, дальше проф. Малецького Стефана і проф. Кравця Остапа. — **Д-р Янів Микола, Zlín, Hotel „Zalozna“ Č. S. R. (Morava).** 814 1—1

Дня 4. листопада ц. р. в м. Кобрині, на Поліссі в театрі „Страшик“ о год. 12 в пол. відбудеться **Велике Свято в честь Ів. Франка.** В програму входить: Вступне слово, реферат, співи селянських і Українського мішаного хора, деклямації і вечером вистава: „Борці за мрії“. Зазиваємо все громадянство кобринського повіту чисельно прибути на це свято, сповняючи тим самим заповіт єдности українського духа, до чого так стремів наш великий каменяр Франко. — **Ст. Нагусилюк,** керовник „Просвіти“ і Пов. Інст. Кобринщини.

З нагоди 20-ліття гімназії Р. Ш. в Яворові дальші жертви зложили: Мих. Дуськи, Америка, збірка 42 дол., По 100 зол.: Гол. Управа Р. Ш., Дністер; по 50 зол.: Пов. Спілки Торг. Яворів, Ревіз. Союз Львів, дир. І. Кокоруда, д-р М. Чайковський, С. Доруцяк, Учит. Збір гімн. Р. Ш. в Дрогобичі; по 45 зол.: І. Коханівський, о. Ю. Кміт; по 30 зол.: д-р Перфецький Р.; по 25 зол.: о. Барилюк Д. Кравчич В., Кравчичева І., Вальчик М., о. Телеп М., д-р Пушкар М., д-р Савчич В., гімназія Р. Ш. в Рогатині, Ломага Ю., Філія Союза Українок, Яворів, д-р Бас В., по 20 зол.: Лісьикевич Д., о. Чичидович; по 15 зол.: о. Щепанський М., інж. Гладій А., гром. Грушів; 11 зол.: Учит. збір в Коломиї; по 10 зол.: Харків О., Придаткевич П., т-во „Ґеразд“ Бердихів, Голінкова О., Кульчицький С., Гуцуляк І., Хомицький В., Левко Гр., полк. Маринович, Донат Ір., Левко С., Гавришків А., Телеховський О., Гула О., Мусаницич А., о. Солтикевич О., Лісницький Ю., о. Яремко І., Ковалковський О., д-р Станько, М. Балаким, д-р Карпяк, Білецький Я., Ломницький О., о. Гринюк В., Кульчицька Ст., Щепанська З.; по 5 зол.: Возняк М., Лупейко Т., о. Левицький Л. Саварин А., Кесля А., Літинський І., Літинська М., Прислопська Е., Галаджун, Лаба М., Водяний Т., Путикевич П., Лебіщак О., Гуль П., Гродзіцька К., Харамбура М., Іваницький В., Заяць І., Кривяк Ст., Волошинський В., Сиглович Гр., Баратура В., Павлусевич В., Нижник М., Костик М., Лисий, Штикало О., Чопик, інж. Дубрівний П.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВСЯЛЯКІ годинникарсько - ювілєрські роботи виконує найстаранніще Домбровскі-Розвадовскі Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. 781 а) 18—?

УНЕВАЖНЮЄСЯ вкрадену книжку військову і довуд особисти виставлені ПКУ Бучач і Староством в Товмачи на назвись о. Іван Гринишин ур. 1898 р. в Прибилові п. Товмач. 795 3—3

РЕФОР И. ПАНЬЧОХИ. УКАВИЧКИ, Райтузки чисто вовняні по конкуренційних цінах. Піпес Львів, Боїмів 7. 703 7—10

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів пл. Марійська 5. З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 2 6 (24-?)

УКРАЇНСЬКИЙ СИРІТСЬКИЙ ЗАХИСТ у СТРИЇ прийме на посаду управительки-виховательки старшу паню, свобідну, або бездітну вдову, що має семінар матуру. Винагородження після умови. Прохання з описом життя і свідоцтвами, слати в речинці до 1. XII. н. р. на адресу: Український Захист, Стрий, вул. Коньжевського, ч. 2. 812 1—3

РУТИНОВАНИЙ КОНЦІПІЄНТ, обійме посаду у адвоката. Може вести зовсім самостійно канцелярію і ручить за солідне її ведення. — Зголошення слати до Адміністрації „Діла“ під „солідний конціпієнт“. 811 1—3

ФОТОГРАФ ЯНУШЕВИЧ, вул. Вінцентого Поля ч. 1, (бічна Зеленої). Тел. 59—6. 815 1—5

БАРАБОЛІ і збіжа купує вагонами фірма „УНА“, Дрогобич. — Шліть оферти. 816 1—3

ШОВКИ, вельвети і інші матеріяли на сукні і підшивки найдешевше **БІЖУШТАЙН** вул. Вадова ч. 1. 818 1—6

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ДОКТОР ЗАГАЛЬНОЇ МЕДИЦИНИ

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

432 **Пересвітлення Рентгеном.** 19—24

ЛІКАР-СПЕЦ. НЕДУГ ВНУТР.

Д-р ОСТАП ПРИИМА

Львів, вул. Личаківська ч. 32.

ПЕРЕСВІТЛЮВАННЯ РЕНТГЕНОМ.

709 **Телефон ч. 61—50.** 8—10

„КАРПАТІЯ“

Товариство взаїмних обезпечень на життя і ренти

ЛЬВІВ, вул. РУСЬКА ч. 18.

прийме під дуже корисними услівями праці двох організаційних подорожуючих урядників, **обізнаних з технікою виплати життєвих обезпечень.**

Кандидати, що виакажуться своєю практикою, мусять зобовязатися на случай приняття їх оферт працювати **виключно для Товариства „КАРПАТІЯ“.** — Зголошення з відповідними рекомендаціями слати до кінця жовтня ц. р. Неуглядненні зголошення остануть без відповіди. 805 2—?

КОМПЛЕТ **перша сорта** **ЗОЛ. 28.**

6 ложок, 6 виделок, 6 ножів і 6 кавових ложечок з хінського срібла. II-га сорта 25 зол.

у В. ҐРИНБЕРҐА, Сикстуська 4. Тел. 59-22.

Підчас коли Rinso пере можна занятися цированням.

КОЖНА газдиня має стільки ріжних домашніх занять, що дійсно не вільно її без потреби тратити час і марнувати здоровля пранням біля на давній хибний лад. Треба направляти убрання і рукавички, цирувати панчохи, варити їжу, одним словом — сповняти обовязки, які забирають дуже богато часу. Відколи істнує Rinso наступив радикальний та корисний переворот у тій ділянці, устунили труди получені давно з праннєм — біль хребта і червеність рук — а крім цього лишається богато часу.

Rinso пере само і успішно

Біля пересе МОКНУЧИ в розчині Rinso, а через цей час газдиня сповняє якісь пильні домашні заняття — це є задачею Rinso. Вмістимість пачки розпустити в кипячій воді і влити до балії наповненої до половини зимною водою. Мочити біля через кілька годин, а відтак основно споліскувати і... прання скінчене.

Rinso до варення біля.

Хто завсіди варить біля, цей без Rinso не може обійтися — Rinso є певне, завсіди успішне і завсігди є на висоті своєї задачі. Rinso можна уживати як на студено так і на горячо та до варення.

Rinso продають тільки в пачках.

Rinso

ДАРОМ ПРІБКА

КУПОН. До фірми „Sunlight“ Спілки Акц. Почтова Скринка 479, Головна Почта, Варшава. — Прошу о безплатне присилання мені прібного пакету Rinso, що вистане на пробне прання.

Імя і назвисько ______

Адреса ______

Д. 238. (Проситься о читке письмо.)

R. A. Hudson Limited, Анґлія.

R. P. 26—

„ФІЛІЯ ТОВАРИСТВА ПРОСВІТА в БІБРЦІ пошукує **урядовця** до ведення агенд Філії та організації і люстрації Читалень в повіті, а який міг би рівночасно провадити сільські хори. Платня після умови. — Зголошення слати на руки д-ра Ярослава Дудикевича, адвоката в Бібрці“. 813 1—1

Подяка.

Дня 26. вересня 1928 р. забрала нам невмолима смерть по довгих і важких терпіннях Найдорожшого Мужа, Брата, Батька й Дідуня о. Климента Соневицького, Совітника Е. К. і пароха Гадинковець. Похорони Його відбулися дня 28. і 29. вересня в Гадинківцях. — В нашім безмежнім горю діянади ми багато виявів сердечного співчуття та доброї волі, що дуже нам злегчили перенести цей важкий удар. Почуваємося до великого обовязку зложити цею дорогою найщирійшу подяку Вп. П. Добр. Олені Січинській, Вп. Панству Костевим та Вп. П. Шевчуковій за раду та допомогу в останних хвилях побуту Покійного у Львові. Також сердечно дякуємо Вп. П. д-р Гоцькому з Пробіжної за повну посвяти та безкорисну лікарську опіку перед виїздом Покійного до Львова. З глибини серця дякуємо Впр. о. О. Горчинському у Львові за останню релігійну потіху. — Глубоку подяку складаємо всім, що віддали останню прислугу Покійному, а саме: Впр. о. Деканові Вол. Богачевському за провід у похоронних обрядах, Впр. О. О. д-р В. Бабієві, А. Бабійові, І. Бриковичеві, Н. Бутковському, дек. І. Вальницькому, Д. Василикові, Г. Величкові, М. Ганкевичові, П. Гордієвському, В. Жарову, дек. І. Заверусі, О. Карпінському, Н. Кисілевському, Я. Кисілевському, П. Кришталовичеві, А. Литвиновичеві, Л. Ольшанському, В. Павликові, Т. Раченкові, Е. Сливинському, Т. Соневицькому, П. Томашівському і С. Шанковському за ласкаву участь у похоронах. З окрема дякуємо за величаву відправу Служби Божої о. дек. Вальницькому, о. Бабієві та о. Н. Кисілевському, а за щирі, зворушливі, прощальні слова: о. А. Литвиновичеві при винесенні домовини, о. І. Бриковичеві в церкві, о. дек. І. Заверусі, як уроженцеві села Гадинковець та о. дек. В. Богачевс кому над гробницею, а громадянинові Вп. Ів. Боднарукові біля читальні „Просвіти“. — Сердечну подяку складаємо за участь у відданні послідної прислуги та за вінці Зборові учительському та шкільній дітворі під проводом Вп. П. дир. П. Візнюри, всій місцевій та доокличній інтелігенції, Брацтвам дякам і співакам, читальні „Просвіта“ та всім парохіянам бл. п. о. Климента, а також громадянам доокличних сіл, що своєю громадною участю підносили повагу цього сумного обряду, складаючи доказ пошани для Покійного, що невтомно трудився в своїй парохії 37 літ; з окрема дякуємо тим О. О. Сусідам, доокличним інтелігентам та парохіянам, що на своїх плечах несли дорогу нам домовину. — Щиро дякуємо Вп. П. дир. Візнюрі та місцевим громадянам, старшим братам, п. Мих. Боднарукові та п. Мих. Хомишинові за допомогу в часі похоронів, а Вп. П. інж. Ром. Олеськові з Чорткова за безкорисне побудовання гробівця. — Всім Своякам, Приятелям і Знакомим, що особисто чи письменно виявили нам співчуття в нашім важкім смутку, висловлюємо наше найщирійше „Спаси-Біг“. — Марія Соневицька, вдова. Анна Кисілевська, сестра, ем. подк. Порфір Соневицький, брат. Емілія Подлянська, сестра. Д-р Михайло і Володимир, сини, Ольга, сннова. Леонід і Ігор, внуки. 810 1—1

НОВІСТЬ! **НОВІСТЬ!**

Найбільший склад грамофонів і музичних інструментів

„МЕЛЬОДІЯ“

ЛЬВІВ КОПЕРНИКА 5. Телефон 8-59.

уладив на зразок закордону для вигоди Вп. Відборців

ОКРЕМІ КАБІНКИ

для випробування грамофонових плит краєвих і закордонних, які наспіли під пору цю **у великім виборі.**

772 4—5

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10.